

Krotoszyński Ośrodek Powiatowy

przedpłata kwartalna w admin. 12 mk.,
pocztą 12 mk., Egzemplarz pojed. 1 mk.

Redakcja: Starostwo Krotoszyn.
Drukarnia i Ekspedycja: Drukarnia
Kosmala, Krotoszyn, Koźmińska 16.

Ogłoszenia kosztują za wiersz pet. 2 mk.
Przy powtarzaniu ogłoszeń daje się rabat.

Rozporządzenie w przedmiocie wypieku.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21. (Dziennik Ustaw nr. 56) rozporządzam, co następuje:

Art. 1.

Wypiek przemysłowy lub zarobkowy maki zbożowej wszelkiego rodzaju ciast, tudzież innych wyrobów cukierniczych i pierniarskich jest zakazany.

Przy wypieku z maki ziemniaczanej ciast, tudzież innych wyrobów cukierniczych i pierniarskich wolno dodawać najwyżej 10 części maki zbożowej na 100 części masy surowej.

Art. 2.

Bez względu na zakaz art. 1 wolno wyrabiać pierniki, suche biszkopty i sułarki specjalnym fabrykom, które na ten cel otrzymują od rządu osobny przydział maki.

Produkty te wolno wprowadzać w obrót tylko z widocznym oznaczeniem firmy wywórczej na produkcie lub jego opakowaniu.

Art. 3.

Piekarniom nie wolno wypiekać, mieć na składzie i sprzedawać innego pieczywa, jak tylko chleb oraz jednofuntowe i 70 gramowe bułki na znaczki chlebowe.

Jedynie tym piekarniom, które uprawnione są do wypieku i sprzedaży pieczywa dla chorych, wolno na warunkach, przewidzianych dla obrotu takim pieczywem, wykecać, mieć na składzie i sprzedawać nadto sucharki na znaczki chlebowe.

Piekarniom wolno we wyjątkowych wypadkach na mocy osobnego zezwolenia władzy administracyjnej I. instancji mieć na składzie i sprzedawać ciasta i wyroby cukiernicze oraz pierniarskie z maki nie zbożowej w rozumieniu ustępu 2 art. 1-go niniejszego rozporządzenia.

Art. 4.

Nie wolno przyjmować do odpiekania żadnego rodzaju cudzych ciast lub innych wyrobów piekarskich, cukierniczych i pierniarskich.

Na wyjątki zezwolić może tylko władza administracyjna II. instancji.

Art. 5.

Do przemysłowego lub zarobkowego wytwarzania pieczywa wszelkiego rodzaju nie wolno używać masła.

Innych tłuszczów zwierzęcych lub roślinnych nie wolno do wytwarzania pieczywa używać w ilości większej, niż 10 setnej wagi całej masy surowej.

Art. 6.

Przepisy niniejsze nie dotyczą zarządzeń władz miejscowych co do pieczywa dla chorych, ani zarządzeń władz wojskowych co do pieczywa dla wojska, ani też wypieku na cele rytualne.

Art. 7.

Obrót pieczywem, nie odpowiadający warunkom powyżej określonym, jest zakazany.

W wyjątkowych wypadkach władza administracyjna II. instancji udzielić może na sprzedaż dawnych zapasów zezwolenia ważnego jednak najdalej do 31. grudnia 1920

Art. 8.

Urzednicy policji oraz osoby, działające z polecenia policji, mają prawo wolnego w każdej chwili wstępu do tych miejsc i ubikacji, gdzie dokonywa się wytwarzanie pieczywa i wypiek, oraz prawo wstępu w czasie pracy i czynności do tych miejsc i ubikacji, gdzie pieczywo się przechowuje, wystawia na sprzedaż lub opakowuje, gdzie domyslać się można istnienia wspomnianych produktów spożywczych, lub wreszcie gdzie przechowuje się księgi i zapiski obrotowe.

W miejscach i ubikacjach tych wolno im dokonywać oględzin i rewizji, przeglądać księgi i zapiski obrotowe, stwierdzać i kontrolować wspomniane produkty, i podług własnego uznania brać próbki za potwierdzeniem odbioru.

Art. 9.

Właściciel przedsiębiorstw wzgl. posiadacz odpowiednich pomieszczeń i ubikacji, jakoteż ustanowieni przez nich kierownicy ruchu i funkcjonariusze, winni osobom, mającym według artykułu poprzedniego prawo wstępu do danych miejsc i ubikacji, udzielać na zadanie wyjaśnienia co do postępowania przy wytwarzaniu i wypieku wyżej wspomnianych produktów, co do rodzaju, ilości i pochodzenia materiałów, używanych do wytwarzania i wypieku i co do rozmiarów przedsiębiorstwa.

Art. 10.

Osoby działające z polecenia władz wzgl. urzędów, art. 8 wymienionych, powinny — bez ujmy dla swego służbowego obowiązku sprawdawczego i dla obowiązku donoszenia o nieprawidłowościach — zachować zupełne milczenie co do urządzeń i stosunków obrotowych, o których przez kontrolę powezną wiadomość, i wstrzymać się od zdradzenia lub spóżytkowania tajemnic zawodowych i fabrycznych co do procesu pracy i co do obrotów oraz interesów przedsiębiorstwa.

Art. 11.

Władza administracyjna I. instancji może na czas ograniczony zamknąć w całości lub

w części zakład względnie przedsiębiorstwo, lub zakazać w nim sprzedaży produktów spożywczych, wymienionych w niniejszym rozporządzeniu, jeśli właściciel wzgl. kierownik nie stosuje się do przepisów niniejszego rozporządzenia wzgl. zarządzeń, wydanych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

Przeciwko zarządzeniu zamknięcia zakładu wzgl. przedsiębiorstwa lub przeciw zarządzeniom zakazowi sprzedaży przysługuje w dniach 8 odwołanie do władzy administracyjnej II. instancji, która rozstrzyga ostatecznie. Wnieśnienie odwołania nie wstrzymuje wykonania zaczepionego zarządzenia.

Art. 12.

Wszelkie wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia lub zarządzeniom władz, wydanym na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz usiłowania takich wykroczeń i współudział w nich podlegają karze aresztu lub więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 100000 marek lub jednej z tych kar.

Ponadto można orzec konfiskatę produktów, do których wkroczenie, usiłowanie lub współudział się odnosi, bez względu na to, czyją własność stanowią te produkty.

Art. 13.

Postępowanie karne odbywa się z zastosowaniem przepisów ustępów 3, 4 i 5 artykułu 9 rozporządzenia z dnia 25. lipca 1920 r., wprowadzającego dla byłej dzielnicy pruskiej przepisy wykonawcze do ustawy z 9 lipca 1920 o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 (Dziennik Ustaw nr. 39).

Grzywny oraz konfiskaty przypadają na Skarb Państwa.

Art. 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11. października 1920 r.

Rozporządzenie Głównego Urzędu Żywnościowego z dnia 16 października r. 1919 (Tygodniowy Urzędowy nr. 58 str. 298), zakazujące procederowego wytwarzania ciastek i kremów, oraz wszelkie przepisy, stojące w sprzeczności z przepisami niniejszego rozporządzenia, tracą moc prawną.

Poznań, dnia 30. października 1920 r.

Minister b. dzielnicy pruskiej

W. Kucharski.

Rozporządzenie

w przedmiocie wywozu ziemniaków poza granice byłej dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu byłej dzielnicy pruskiej (Dziennik Praw nr. 64) rozporządzam, co następuje.

Art. 1.

Prawo sprzedaży i wywozu ziemniaków poza granice byłej dzielnicy pruskiej przysługuje wyłącznie Ministerstwu byłej dzielnicy pruskiej.

Zakazuje się wszelkiego pozbywania lub wywożenia ziemniaków poza granice byłej dzielnicy pruskiej wbrew przepisowi ustępu 1.

Umowy prywatne, których przedmiotem jest sprzedaż i wywóz ziemniaków poza granice byłej dzielnicy pruskiej, unieważnia się. W wypadkach, w których wypełnienie takich umów leży w interesie państwowym, może Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej zezwolić na wyjątki.

Art. 2.

Prawo, określone w ustępie 1 artykułu 1, wykonuje Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej przez podlegający mu rządowy organ handlowy lub też za pośrednictwem firm prywatnych.

Art. 3.

Nadzór nad sprzedażą i wywozem ziemniaków przez instytucje, powołane w myśl art. 2, sprawuje Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej przez Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami z siedzibą w Poznaniu.

Art. 4.

Zakres działania Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami obejmuje:

- wydawanie instrukcji oraz zarządzeń, wiążących w zakresie, obejmującym sprzedaż i wywóz ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej, instytucje, powołane w myśl art. 2, tak w sprawach dotyczących organizacji tych instytucji, jak i w sprawach dotyczących ich agend,
- ustalenie zasad obowiązujących przy transakcjach, których przedmiotem jest pozbywanie i wywożenie ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej,
- zatwierdzenie powyższego rodzaju transakcji,
- stemplowanie listów przewozowych na wywóz ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej i rozstrzyganie nad kolejnością wysyłek,
- prowadzenie ewidencji wywozu i cen,
- znoszenie się z innymi władzami w sprawach, określone pod a) do e).

Art. 5.

Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej może oddać firmie prywatnej upoważnienie, udzielone jej w myśl art. 2, jeżeli firma nie stosuje się do zarządzeń Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami, opartych na przepisach art. 4, lub też prowadzi agendy, związane z wykonaniem prawa, określonego w ustępie 1 art. 1, w sposób niezgodny z interesem publicznym.

Art. 6.

Wszelkie wykroczenia przeciw zakazowi ustępu 2 art. 1 niniejszego rozporządzenia, tudzież usiłowania takich wykroczeń lub w spółdzielni w nich podlegają karze więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 1 000 000 marek lub jednej z tych kar.

Ziemniaki, stanowiące przedmiot czynu karygodnego, jakoteż kwoty, uzyskane ze sprzedaży takich ziemniaków, ulegają konfiskacie bez względu na to, czyją są własnością.

Art. 7.

Niestosowanie się firmy prywatnej, powołanej w myśl art. 2, do zarządzeń Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami, opartych na przepisach art. 4, podlega grzywnie do 1000 000 marek.

Jeżeli czyn karygodny spowodował szkodę dla Państwa lub interesów publicznych, orzec można nadto karę aresztu lub więzienia do 6 miesięcy, o ile ogólne przepisy karne nie przewidują kar wyższych.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 11 października 1920 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, stojące w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem.

Poznań, dnia 6 października 1920 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.

W. KUCHARSKI.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie powierzenia wyłącznego prawa sprzedaży i wywozu ziemniaków poza granicę b. dzielnicy pruskiej firmie „Eksport Rolny”.

Na podstawie art. 2-go rozporządzenia z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie wywozu ziemniaków poza granicę b. dzielnicy pruskiej upoważniam firmę „Eksport Rolny” Spółka z ogr. odp. w Poznaniu do wykonywania prawa sprzedaży i wywozu ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej pod kontrolą Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami w myśl przepisów wyżej powołanego rozporządzenia.

Poznań, dnia 6 października 1920 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej

W. KUCHARSKI.

Komisja aprowizacyjna składająca się z pp. Wac. Kończaka, Czwojdy, Krawczyka, Szymczaka, Nitschkego, jako mistrzów piekarskich, p. Łysińskiego jako członka magistratu, pp. F. Snadnego i St. Zaremby jako reprezentantów robotników uchwaliła po dokładnej kalkulacji co następuje:

Z powodu podrożenia opału i wszelkich artykułów uchwala Komisja cenę za chleb 5-funtowy 11 marek, za bułkę 70 gram. 60 fen.

Ceny obowiązują od 12. b. m.

Krotoszyn, dnia 11. października 1920.

STAROSTA

Wadyński.

Na rozporządzenie Wydziału Powiatowego z dnia 2 października b. r. dotyczące się podziału drzewa opałowego podaje się do wiadomości, aby sumę przeznaczoną dla powiatu (20%) 1.— Mk. na wydatki i 1.— Mk. na przekazy chwilowo do gminy albo zarządu dominji do dyspozycji dla Powiatu złożono. Do dysponowania temi pieniędzmi wyjdzie później rozporządzenie.

STAROSTA.

Mit Bezug auf die Verfügung des Kreis-ausschusses vom 2. Oktober d. Js. betreffend die Verteilung des Brennholzes wird bekannt gegeben, daß die Beträge, die für den Kreis

einzuheben sind (20%) 1 Mk. Schreibgebühren 1 Mk. Zettelgeld, vorläufig bei den Gemeindebez. Gutsherrn zur Verfügung des Kreis-ausschusses aufzubewahren sind. Ueber die Befugnis dieser Gelder wird weitere Bestimmung erfolgen.

Krotoszyn, dnia 15. października 1920

STAROSTA.

Wszystkie handlarze, którzy zamierzają w roku 1921 uprawiać handel wędrowny winni do nas podać wnioski o udzielenie patentu proceduralnego na rok 1921 do 20. października rb.

Celem stawienia wniosku należy zabrać niepociągniętą fotografię jak i stary patent proceduralny.

Handlarze, którzy w swoim procederze pomocników zatrudniają, winni natychmiast u nas złożyć 24 mk. jako premję na ubezpieczenie do kasy chorych.

KLEMCZAK.

Celem opracowania likwidacyjnych zagadnień jednostek samorządowych (Związków komunalnych, izb rolniczych, handlowych, rzemieślniczych, spółek meljoracyjnych, związków szkolnych, różnych związków celowych i t. p.) istnieje przy Komisarzacie Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Poznaniu

Wydział Spraw Samorządowych.

Do kompetencji Wydziału tego należą wszelkie te zagadnienia likwidacyjne, które wywołał traktat wersalski, mianowicie likwidacja tych jednostek samorządowych, których obszar podzielono między Polskę Niemcy a Gdańsk. Chwilowym kierownikiem jest p. Dr. Jan Podkomorski, Naczelnik Wydziału Spraw samorządowych Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej.

Uprasza się zwracać w wszelkich sprawach samorządowo-likwidacyjnych, wywołanych traktatem wersalskim, do Wydziału Spraw Samorządowych przy Komisarzacie Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Poznaniu, plac Wolności, Hotel Rzymski.

Główny Urząd Likwidacyjny

Naczelnik Wydziału VI.

(—) nieczytelny.

Krotoszyn, dnia 12. X. 1920 r.

Za zgodność

STAROSTA.

Niżej podani stawili wniosek o wyjazd do Niemiec na stałe:

Knappe Wilhelm i Beate Zduny,
Blodau Hulda Zduny,
Porsteghl Rosina Baszków,
Kaiser Jan z familją Zduny,
Strass Frieda, Berta i Elżbieta Kobylko,
Kretschmann Edmund Krotoszyn,
Lyko Auguste Zduny.

STAROSTA.

Inseraty.

Pomiedzy końmi gospodarz Stanisława Jamrego z Gorzup wybuchła

zaraza parchów.

Komisarz obwodowy.

Szymankiewicz.